

◀ ادامه از صفحه ۱۳

استان‌های آذربایجان غربی و خراسان جنوبی بیشترین نابینایی مادرزادی را دارند.»

مناسب‌سازی و دسترس پذیری شهری مطالبه اصلی نابینایان

این تعداد افراد دارای معلولیت بینایی در کشور در کنار سایر افراد دارای معلولیت سال‌ها است که یک مطالبه اصلی دارند؛ دسترسی به محیط. این خواسته که چند سالی است با عنوان مناسب‌سازی از آن یاد می‌شود اگرچه به صورت قانون در آمده است اما این قانون به کندی در حال اجرا است. سهیل معینی، دبیرکل شبکه تشکل‌های نابینایان کشور، در گفت‌وگو با سید با اشاره به حضور ۱۶۰ هزار نفر نابینا در کشور، گفت: «بر اساس تخمین‌های سازمان بهداشت جهانی سه برابر نابینایان، افراد کم بینا در جامعه حضور دارند که نیازمند خدماتی مانند مناسب‌سازی شهری مانند مبلمان و مسیرهای عبور و مرور هستند. متأسفانه هنوز مشکلات مناسب‌سازی و استفاده برای این افراد وجود دارد. ادبیات مناسب سازی برای بسیاری از مسئولان جا افتاده است، اما مشکلی که وجود دارد بحث اجرا و نظارت آن است. ما دائما با این مشکلات مواجه هستیم که بودجه‌هایی تعریف می‌شود اما متأسفانه سیاست‌گذاری و نظارت واحدی در این باره وجود ندارد. مثلا در سال‌های گذشته در شورای شهر بحث‌های بسیار جدی در مورد مناسب سازی مبلمان شهری مطرح شد و تا جایی که شورا چالش‌هایی را در این رابطه با نهادهایی مانند مترو داشت، اما همچنان مشکلات وجود دارد. مثلا شهردار قول داده بود که هیچ ایستگاه مترویی بدون ضوابط دسترس‌پذیری افتتاح نشود اما این اتفاق رخ نداد و همچنان شاهد این هستیم که ایستگاه‌های مترو بعضا آسانسور یا پله

برقی ندارند. گریز از ضوابط اجرایی همچنان ملموس است.»

معینی تأکید کرد: «یکی از مطالبات دیگر نابینایان و کم بینایان و سایر معلولان کشور، تأمین ایمنی محیطی و اصل دسترس پذیری است. در تمام نقاط دنیا برای افراد معلول جامعه دو شاخصه اصلی و مهم وجود دارد. برای افراد معلول داری محدودیت حرکتی بحث دسترس‌پذیری و مناسب سازی محیطی مطرح است و برای افراد داری نقص بینایی بحث ایمن‌سازی محیطی مطرح است. ایمنی در تردد و امنیت شهری، پیش شرط لازمه برای دستیابی فرد نابینا یا کم بینا به حقوق مدنی یا داشتن شغل یا کسب آموزش است تا بتواند از خانه به این محل‌ها رجوع کند. در کشور ما متأسفانه با توجه به اینکه سال‌های سال است در این زمینه فعالیت‌هایی صورت می‌گیرد قطعا بزرگترین چالش زیرساختی که در مقابل این گروه قرار دارد عدم ایمنی مناسب محیط‌های شهری است. تردد در معابر ممکن نبوده و دارای موانع بسیاری است. تقاطع‌ها به دلیل نبود چراغ قرمزهای گویا فاقد ایمنی هستند. همچنین سامانه‌های حمل و نقل (مترو، بی آر تی و ...) دسترس

معینی: کلیات اصل

دسترس‌پذیری به کشور ما وارد شده اما متأسفانه هنوز اجرایی نشده است. بخشی از دسترس‌پذیری‌ها دسترس پذیری فیزیکی بوده است. در عین حال بخشی دیگر از این دسترس‌ها، دسترس‌پذیری نرم افزاری و الکترونیک است که علی‌رغم رایج بودن در دنیا، ما هنوز به این مهم دست نیافته‌ایم

پذیر نیستند و برای افراد نابینا، آسیب پذیر است. این اطمینان خاطر وجود ندارد که این افراد بتوانند به راحتی از منزل خارج شده یا شغلی داشته باشند یا حتی به ورزش بپردازند. چون سلامتی آنها در تهدید است.»

شادکام: تنها دو در صد معلولان در تهران به خدمات حمل و نقل دسترس‌پذیری دارند، در حالی که نزدیک به ده‌ها هزار معلول نیازمند به دریافت خدمات هستند. بدیهی است سامانه‌ای که بیشتر خودروهایی آن نیازمند تعمیر است، نمی‌تواند پاسخگوی نیاز معلولان باشد

وی یادآور شد: «یک اصل در دنیا به نام اصل «دسترس پذیری» وجود دارد که ایجاد کننده استانداردی برای ارائه خدمات شهری است. بدان معنا که کلیه خدمات شهری باید به گونه‌ای باشد که برای همه افراد جامعه با هر ویژگی جسمانی در دسترس باشد. کلیات این اصل به کشور ما وارد شده اما متأسفانه هنوز اجرایی نشده است. بخشی از دسترس پذیری‌ها دسترس پذیری فیزیکی بوده است. در عین حال بخشی دیگر از این دسترس‌ها، دسترس پذیری نرم افزاری و الکترونیک است که علی‌رغم رایج بودن در دنیا، ما هنوز به این مهم دست نیافته‌ایم.»

معینی با بیان اینکه یکی از مهمترین چالش‌های پیش روی افراد نابینا دسترسی به تجهیزات توان بخشی است، گفت: «افراد نابینا در دسترس به تجهیزات، بودجه کمی در اختیار دارند. به ویژه در تجهیزات اطلاعاتی و ارتباطی که این امکان را می‌دهد تا آنها با دنیای

پیرامون خود ارتباط بهتری برقرار کنند و از این طریق خلا بزرگ دسترسی نابینایان به منابع اطلاعاتی حذف شود. این تجهیزات در ایران وجود دارد اما به دلیل اختلاف شدید قیمت ارز و همچنین تحریم‌ها دسترسی به آنها بسیار گران است. در تمام دنیا سیاست‌های حمایتی تدوین شده تا این افراد بتوانند از این تجهیزات بهره مند شوند. در کشورهای غربی بیمه‌ها این امکانات را فراهم می‌کنند. در کشور ما بیمه‌ها این تعهدات را ارائه نمی‌دهند. سازمان بهزیستی نیز بودجه کمی برای این منظور در اختیار دارد.»

منصور شادکام، قائم‌مقام انجمن نابینایان ایران نیز با اشاره به لزوم دسترس‌پذیری محیط شهری برای افراد دارای معلولیت، گفت: «حوزه شهری ارتباط مستقیمی با زندگی معلولان دارد. چرا که تردد ایمن در سطح شهر برای آنها از سایر اقشار جامعه اهمیت بیشتری دارد. در سال‌های اخیر، کارهایی در حوزه دسترس‌پذیری مبلمان شهری انجام شده اما به هیچ عنوان پاسخگوی نیازهای معلولان نیست. وقتی صحبت از مناسب‌سازی مبلمان شهری می‌کنیم، بدین معناست که وقتی یک فرد نابینا یا کم‌بینا یا یک معلول جسمی پای خود را از خانه بیرون می‌گذارد، برای تردد در جامعه احساس امنیت کند و حس نگرانی را از او دور کنیم. این امر میسر نمی‌شود جز آنکه استانداردهای مناسب‌سازی شهری توسط مدیران مربوطه رعایت شود و آن‌ها این امور را در اولویت کارهای خود قرار دهند.»

وی یادآور شد: «تنها دو درصد معلولان در تهران به خدمات حمل و نقل دسترسی دارند، در حالی که نزدیک به ده‌ها هزار معلول نیازمند به دریافت خدمات هستند. بدیهی است سامانه‌ای که بیشتر خودروهایی آن نیازمند تعمیر است، نمی‌تواند پاسخگوی نیاز معلولان باشد. البته این خدمات تنها نباید مختص معلولان تهرانی باشد و باید ساز و کاری فراهم شود که معلولان در کل کشور به حمل و نقل ایمن و کم‌هزینه دسترسی داشته باشند.»